

Veronica
D. NICULESCU

Fiction-Ltd

Simfonia animalieră

POLIROM
2021

Cuprins

Simfonia animalieră

I.	<i>Allegro spiritoso</i>	7
II.	<i>Andantino grazioso</i>	36
III.	<i>Allegro affettuoso</i>	61
IV.	<i>Presto</i>	77

Hibernalia

I.	<i>Lent et dououreux</i>	89
II.	<i>Lent et triste</i>	109
III.	<i>Lent et grave</i>	126
IV.	<i>Lent</i>	141

Note critice și reacții la <i>Simfonia animalieră</i> și <i>Hibernalia</i>	153
---	-----

Bătrânul a plecat iarăși, cu periile lui și cred că și cu grămăjoara mea de chibrituri arse pe jumătate. M-am uitat după el de la gard. Un pic crăcănat, cu capul plecat, valsa printre brazdele pline cu mocirlă, țopăia printre bălti, văzându-l din spate ai fi putut crede că e cu zece ani mai Tânăr. Dar ai fi putut crede și că este cu zece ani mai bătrân. Ai fi putut crede orice. Cum se topea prima zăpadă, ai fi putut crede și că venea primăvara.

Toată iarna. Ca o pară. Cândva, chiar în primele mele zile aici, Ivan pregătise pere fierte în vin, pusese alături de fiecare jumătate de pară două cupe de înghețată și un rotocol de frișcă, le stropise cu sos de ciocolată, mâncaserăm împreună pe terasă, era primăvară, ah, ce mai primăvară era, iar eu, îngrozită de toate acestea, mă întrebăsem dacă o să vină aşa zi de zi, zi de zi să stau la masă cu un străin, dar el a mai venit doar o vreme aşa, apoi vizitele s-au

rărit, cu cât ne știam mai bine, cu atât ne vedeam mai rar, și-apoi dintr-o dată n-a mai venit deloc. Acum, cel puțin din câte înțelegeam, îmi transmitea că pot să rămân. Îi eram recunoscătoare, în zilele noastre oamenii nu te mai lasă nici să îți sprijini umbrela de peretele lor, chiar dacă peretele e scorojit, și chiar dacă de el s-au sprijinit atâtea alte umbrele înainte, și chiar dacă peretii, cam ca și motanii, nu sunt ai nimănuia niciodată, căci ce e al nostru vreodată și când?, aşa că m-am scuturat de fior și, lingându-mi praful de pe buze, am decis să rămân. Rămân, mulțumesc. Bătrâ-nului i-am mulțumit, am strigat după el. Încă se vedea, săltând ca un purice în capătul drumului.

Însă ei nu mai erau nicăieri. Nicăieri unde să poată fi văzuți, auziți.

Poate crezuseră că o să plec și plecaseră și ei?

Acolo unde erau, pesemne că nici scrisorile mele nu-i ajungeau. Poate deja

hibernau. Când se răriseră scrisorile lor, eu le scrisesem mai mult, uneori o tacere te îndeamnă să scrii mai mult, și mai mult, tot așteptând un răspuns. După un timp tacuseră de tot și pricepusem că n-o să mai vină nimic până-n primăvară. Mă oprisem și eu.

Dar tocmai atunci spațiul alb de sub picioarele mele se umpluse deodată, fără să ningă chiar atât de mult cât crezusem că trebuie. Venise spre mine odihnă, după care atâta Tânjisem, toată acea năvală de timp dorit, așteptat. Doar că acum nu știam ce să fac cu toate acestea. Serile aprindeam și stingeam lumina pe scări, urcam în camera mea și apoi coboram amintindu-mi de una, de alta. Buclă după buclă. Din ceas în ceas, din cameră-n cameră. Coboram, verificam din nou ușa de la intrare și pe cea de la bucătărie, ferestrele terasei, știind că le mai verificasem, dar nu tocmai sigură dacă fusese astăzi sau ieri, îmi luam o cană cu lapte, un pahar

cu apă, o farfurie cu o bucată de brânză sau un castravete, priveam din capul scărilor uşa mereu încisă a dormitorului mic, cu strămoşii strămoşilor ținuţi la distanţă, cu soba veşnic rece, urcam câteva trepte, mă opream, aşteptam ca scârţâitul paşilor mei să se stingă, iarăşi urcam, iar aşteptam. Sus, mă strecuram direct sub pături sau mă uitam mai întâi un pic pe fereastră.

Uneori, dădeam drumul la televizor, dar nu înțelegeam mai nimic din ce se vorbea. O limbă atât de străină. Ciudat, dacă mă gândesc că, atunci când vorbeam cu Ivan, cuvintele noastre, deși străine unul de altul, se întâlneau acolo, la mijloc – chiar dacă mijlocul era la o margine, o margine sau cealaltă. La televizor erau telenovele, talk-show-uri politice și filme dublate, dar nu pricepeam ce voiau, mă uitam la imagini, la guri lăbărtate, stingeam, nici mijloc, nici margine. Mă ridicam din pat. Mă uitam pe fereastră. Beznă groasă. Aprindeam o

singură lampă, cea verde de lângă ușă, și mă gândeam că de afară această lumină din această fereastră, cu silueta pe care eu o vedeam întoarsă în geam, imaginea hașurată de crengile mesteacănului, înconjurate de atâtă întuneric, s-ar putea să pară frumoasă. În tot acel peisaj albit, înnegrit, înghețat, mușuroiul meu aurit putea arăta din afară ca o mâncă întinsă, ca o pâine fierbinte abia pusă pe masă. Și atunci mă speriam și stingeam. Tremuram pe sub pături. Mă încălzeam cu gândul că pe-acolo nu trecea nimeni niciodată.

Nimeni, niciodată.

Și iarăși tipătul vreunei păsări, și iarăși nimic.

Și-apoi, diminetile!

Diminetile când mă înecam de atâtă lumină. Tăiam cărări prin zăpadă, fluierând, fredonând, manevrând o lopată mare de lemn, de la ușa glisantă a bucătăriei la poartă, de la ușa terasei spre grădină, de la intrarea în grădină

în fundul grădinii, printre brazde. De la poartă priveam drumul lung pe unde plecase bătrânul, casele micșorate acum, plantate rar, de-o parte și de alta a plăpumii albe. Din ușa terasei priveam spre grădină. Dintre brazde priveam spre fundul grădinii. Din fundul grădinii priveam la măces. Dar și dintre brazde priveam la măces. Dar și de la măces, priveam spre fundul grădinii. Și apoi, dintre brazde, de la măces sau din fundul grădinii, priveam mai departe, către pârâu. Totul era alb, zice amintirea. Totul era alb și gălbui, albăstriu, cafeniu uneori, auriu câteodată, liliachiu, purpuriu, turcoaz, stacojiu. Indigo. Un fum palid.

Uneori, când nu mai era nici un drum de tăiat și nici nu ningea peste noapte, ieșeam dimineată din casă cu ceașca de ceai în mâna înmănușată. Cu paltonul aruncat peste cămașa de noapte, cu ciorapi până la genunchi și cu ghete, cântam un cântecel printre brazde. Aruncam cu o pietricică înspre pârâu.